

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2021. március 25.
(csütörtök)

Szepesy László

14. DICSŐÍTSÉK A TI MENNYEI ATYÁTOKAT

Énekek: 225,1-2.4-5, 467

Alapige: Máté 5,14.16

„Ti vagytok a világ világossága.”

„Úgy fényljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, mert nemcsak felhoztad napodat jókra és gonoszokra egyaránt, nemcsak gondoskodtál a mindennapi ételről és ruháról, hanem azért, mert üdvösséget készítettél számunkra az Úr Jézus Krisztusban a golgotai kereszten. Magasztalunk azért, hogy e szerint akarod meghatározni a mi életünket is. Nem akarod, hogy az életünk csak e földi dolgokról szóljon, hisz a nekünk adott 70-80 esztendő előbb-utóbb lejár, és utána színed előtt kell majd megállnunk. Köszönjük, hogy Te az örök élet távlatával kerestél meg bennünket, és keresel újból és újból, mert magunktól nem látjuk meg ezt, csak azt nézzük, ami itt a földön történik, akár a vírushelyzetet, akár a munkát, a családi állapotot, a terheket, a fájdalokat, amiket a mindennapok során el kell hordoznunk. De köszönjük, hogy az Úr Jézus Krisztus nemcsak ezeket határozza meg, hanem ennél jóval többet: az örök életet ajándékozza nekünk. Köszönjük Neked, hogyha már elfogadhattuk, hogyha már a miénk lehet az.

Szeretnénk, Urunk, kérni, hogy valóban hadd éljünk mi is ennek fényében, reményiségében, és ezért kérjük ma is, egy fárasztó, munkával te-

14. DICSŐÍTSÉK A TI MENNYEI ATYÁTOKAT

---

li nap után, hogy áldj meg bennünket igéddel, amelyben nemcsak megmutatod a Te akaratodat, hanem Szentlelked által képes vagy azt a mi szívünkbe vésni, megmozdítani tétlen akaratunkat, a megfáradtat bátorítani, és mindazokat, akik terheket hordoznak, megerősíteni. Kérjük, hadd legyen most ilyen a Te ígéd számunkra: életet formáló, szívünket, akaratunkat, gondolatainkat, teljes személyiségünket meghatározó erővé Szentlelked munkája által. És amit elvégzel munkát, kérünk, hadd lássák a velünk együtt élők, nem azért, hogy minket, hanem hogy Téged, mennyei Atyánkat dicsőítsenek érte. Így tedd a Te ígédet ígéreted szerint gyümölcsözővé a mi szívünkben, hogy minden egyes jó cselekedet Téged dicsőítsen.

Szent Fiad nevében, és Őbenne bízva kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Jézus Krisztus azt mondja követőiről, hogy a világ világosságává tette őket. De mit akar mondani ezzel rólunk? Miért mondja azt, hogy mi a világ világossága vagyunk? Tudjuk jól, hogy minden metafora valami hasonlóságon alapszik. De mi a hasonlóság a fény és a Krisztusban hívők között? Például az, hogy mi, keresztyének, úgy, mint a fény, mindenki számára láthatóak vagyunk, és sokak szeme előtt éljük a mindennapjainkat. Nem titkos szekta módjára, akiknek tagjai rejtegetik életüket, hanem megismerhetőek vagyunk, mindennapjainkat a nyilvánosság előtt élhetjük. Másodszor pedig abban is hasonlíthatunk a fényhez, hogy ahogyan a világosság megkülönböztethető határozottan, mert eltér a sötétségtől, ugyanígy a mi életünk is sok mindenben más, mint az Istenben nem hívőké. A hívő ember cselekedetei megmutathatják ezt, mert amikor a világosság felfénylik, akkor a sötétségben lévő dolgok megmutatkoznak. Ha valaki másként él és cselekszik Istenben, akkor a mellette levők cselekedetei is más megvilágításba kerülnek. Bár lehet, hogy látszólag cselekedeteink sok mindenben megegyeznek az Istenben nem hívő emberek tetteivel, és csak a mögöttük lévő szándékainkban különbözünk tőlük, mégis azért az Ige alapján azt kell mondanunk, hogy sok mindent másként teszünk, mint az emberek többsége. Röviden tehát: a hívő ember, a keresztyén családok és gyülekezetek élete több mindenben eltér másokétól.

Pont ezekért a különbözőségeikért az emberek folyamatosan vizsgálják a hívők életét. Pál apostol magára és apostoltársaira mondta az 1Korinthus 4,9-ben, hogy „*látványossága lettünk a világnak*”, de sok esetben érezhetjük mi is ugyanígy: tetteinket, döntéseinket figyelő szempárok kísérik. De nemcsak szemmel tartanak minket, hanem véleményezik is az életünket. Pozitívan és negatívan is. A szomszédok, a családtagok, a rokonok, a munka- és iskolatársak, de még a gyülekezeti tagok is nézik, ho-

gyan élünk. Olyan kérdésekre keresnek válaszokat, mint pl., hogy mit tesznek az Istenben hívők egy adott helyzetben? Aszerint élnek, ahogyan prédikálnak? Mennyire türelmesek? Mi az, amiért már ők is felemelik szavukat? Hogyan viselkednek gyermekeik, vagy milyen nevelési elveket vallanak? Mit és mennyit vásárolnak a boltban? Hogyan osztják be a pénzüket? És még sorolhatnánk a kérdéseket. A válaszok pedig sokfélék lehetnek. Vannak, akik csodálják a hívőket bátorságukért, hogy mernek eltérni a többségtől. Van, aki dicséri őket, és van, aki velük együtt tud örülni. Sőt, olyanok is vannak, akik külön tanulmányozzák a keresztyének életét azért, hogy utánozni tudják viselkedésüket. De olyanok is vannak, akik irigykednek rájuk, utálják őket, rágalmazzák, kritizálják életüket, hitüket, és azért akarják megismerni őket, hogy aztán minél tudatosabb támadást indítsanak hitük és vallásuk ellen. Ilyen is létezik. Sokan ugyanis az emberiségre nézve károsnak tartják a keresztyéneket, mert szerintük a fejlődés útjában áll maradinak ítélt gondolkodásuk. Azonban akárhogy is viszonyuljanak hozzánk, a lényeg az, hogy Krisztus minket világosságul rendelt az emberek számára, világosságul, akiknek úgy kell élnünk, hogy lássák jó cselekedeteinket.

Mivel tehát a világ látványosságává tett minket Isten, ezért ebből az következik, hogy mint világosság, nem tehetjük meg, nem engedhetjük meg magunknak, hogy ne figyeljünk környezetünkre, arra, hogy mások figyelemmel kísérik életünket. Figyelnünk kell mindenre, amire csak tudunk, de nem úgy, mint a képmutatók, akik az emberek tetszését keresik, hanem mint Istenre és felebarátaikra is tekintettel lévő emberek, hogy még attól is, ami gonosznak látszik, pont azért, mert gonosznak látszik, tartózkodjunk (1Thesszalonia 5,22). Ezt a helyzetünket, ha akarjuk, ha nem, el kell fogadnunk, mint Istentől kapott állapotot. Erre hívja fel a figyelmünket Krisztus, amikor azt mondja, hogy nem elég, ha csak világosság vagytok a bennem való hit által, hanem *úgy* kell fényljetek, hogy világosságotok mások is lássák. Ez az *úgy* szó ebben az igeversben nyomatékosítja és meghatározza azt, hogy hogyan is kell élnünk, és mire kell figyelnünk. Annyit jelent, hogy tekintettel kell lennünk másokra, hogy cselekedeteink üzenetértékűek legyenek számukra. Természetesen ez nem dicsekvést, nem is kérkedést jelent, hanem annyit, amiről Krisztus is korábban beszélt: ne rejtjük el, ne titkoljuk vagy tagadjuk le jó cselekedeteinket, a bennünk lévő világosságot, a bennünk és általunk munkálkodó Krisztust, hanem bátran valljuk meg!

Többeknek különféle kifogásaik vannak ezzel a nyíltsággal szemben, hogy a keresztyének így éljenek. Azt mondják például, hogy ha a keresztyének életét hagyjuk górcső alá venni, akkor nemcsak jó cselekedeteinket, hanem bűneinket is látni fogják. Erre a válaszom hadd legyen csak egy kér-

14. DICSÓÍTSÉK A TI MENNYEI ATYÁTOKAT

dés: és ez baj, Testvérek? Tényleg csak azt akarjuk elhíttetni a többséggel, hogy a keresztyéneknek csak jó cselekedeteik és erényeik vannak? Ne legyünk képmutatóak, hiszen ők akarják ezt elhíttetni másokkal. Arról pedig nem is szólok, hogy a többség úgyse hiszi el rólunk, hogy csak jót teszünk. Tudják, hogy a hívők is emberek, és mint ilyenek, sok bűnt követnek el. Fontos, hogy megértsük, amit Isten itt mond, hogy Ő jó és rossz példaként is használ minket, hívőket! Természetes, hogy Ő elsősorban mások épülésére, tanulságára szánta oda életünket, arra, hogy a jót tanulják és lássák tőlünk, nem pedig a rosszat. De vajon mennyei Atyánk nem akarja rajtunk keresztül azt is megmutatni a világnak, hogy mit jelent őszintén megbánni egy bűnt, megutálni és fájlalni azt, és abból megtérni? Vajon a bűnből való megtérés – ahogyan a reformátorok mondják –, nem mindennapi jó cselekedete a hívőnek? A hívő életnek ezt a fontos részét rejtjük el a világ elől? Nem! A Szentírás sem fest idilli képet a hívőkről, még az apostolokról sem, akik Krisztushoz nagyon közel álltak. A Szentírásnak sose volt ez szándéka, hogy csak jó embereket, és csak a jó cselekedeteket emelje ki az Igében. Péter Krisztus-tagadását, Tamás kételyeit és hitetlenségét, az apostolok versengését, nagyravágyását, azt, hogy a gyermekeket nem engedték odamen- ni Krisztushoz, és a többi ehhez hasonló dolgot nem hallgatja el a Biblia, mert Isten azokon keresztül is tanítani, vezetni akar minket. Tudjuk, hogy maguk a bűnök nincsenek Isten dicsőségére, de ahogyan az Úr azokból ki- hozza az embert, az már igen, és ezekről sem lehet hallgatnunk. Szóval ez az érv, hogy látni fogják bűneimet, ne legyen akadály számunkra a Krisz- tusnak való engedelmisségben, és hogy fényljék a ti jó cselekedeteitek.

Felvetődik azonban egy másik kérdés is. Krisztus azt mondja a Hegyi beszéd folytatásában, hogy *„Te pedig, amikor alamizsnát osztogatsz, ne tudja a te bal kezed, mit cselekszik a te jobb kezed; hogy a te alamizsnád titkon legyen; és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván”* (Máté 6,3-4). Mit jelent ez? Krisztus ellent mondana magának? Mert tisztáz- nunk kell, hogy akkor most titkon kell jót cselekednünk, vagy pedig úgy, hogy az emberek azt lássák? A válasz megértéséhez fel kell tennünk egy másik kérdést: miért mondta Krisztus azt, hogy titkon segítsük a szegénye- ket? Látnunk kell, hogy a Máté 6-ban Megváltónk arról beszél, hogy néme- lyek az emberek dicséretét akarják kivívni, és így magukat akarják dicsői- teni, és ezért látványosan, szinte kérkedve tesznek másokkal jót, direkt úgy, hogy azt lássák. Krisztus róluk mondja, hogy egyrészt elveszik jutalmukat az emberektől (mert az emberi dicséretet megkapják, de Istenét nem), másrészt viszont minket, hívőket figyelmeztet arra, hogy mi ne legyünk ilyenek, mert nekünk mennyei Atyánktól kell várnunk a dicséretet. A tit- kon való cselekvést azért parancsolja meg nekünk, hogy megfékezze a ben- nünk lévő e világi dicsőség utáni vágyakozást. Ha ez kísért téged, Testvér,

akkor ne nyilvánosan cselekedjél jót. Tehát Krisztus nem mond ellen magának, hanem utat mutat nekünk abban, hogy hogyan fékezzük meg magunkban a jó cselekedeteket rosszra, öndicsőítésre használni akaró óemberünket. Alapvetően tehát úgy kell cselekednünk, hogy példák legyünk mások számára a Krisztus-követésben, de vigyáznunk kell arra, hogy ez ne csapjon át hiú és bűnös dicsőségkeresésbe. Ez a két dolog nem kioltja egymást, hanem egymás mellett áll, és adja egészként Krisztus parancsát.

Maga Pál apostol is többször ír erről a gondolkozásról és életmódról, azt mondja, hogy tudatosan figyelniük kell környezetünkre, a velünk együtt élőkre. A 2Korinthus 8,21-ben például azt mondja: „*Mert gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is*”. Sajnos sokan úgy gondolják, hogy csak az Úr előtt kell figyelniük a tisztességes életre (bár nem tudom, hogy ez hogyan zárhatná ki az emberek előttet is, mert ha az Úr előtt, akkor mindig kellene), az emberekkel pedig nem kell törődni. Viszont az apostol azt mondja: te figyelj az emberekre is. Még egyszer mondom: nem kedvüket keresve, hanem úgy, hogy szeretettel legyél tekintettel rájuk, hogy hogyan értik azt, amit te teszel, és óvakodj minden kétértelműségtől vagy a gonosz látszatától is. Pál apostol maga is a gyülekezetekben nemcsak beszélt a keresztyén életről, hanem mintegy a hívők elé élte azt, példát adva nekik. Erre emlékezteti például a filippibeli gyülekezetet: „*Amiket tanultatok is, el is fogadtatok*” – és figyeljünk jól –, „*hallottatok is, láttatok is éntőlem, azokat cselekedjétek: és a békességnek Istene veletek lesz*” (Filippi 4,9). Látjuk tehát: amit hallottatok és láttatok tőlem. Pál itt magát állítja példaként. Nem azért, mert sokra tartotta magát (magát a bűnösök közt elsőnek vallotta), de mégis a Szentlélek munkáját a saját életében nem tagadta le, hanem példaként állította hívő testvérei számára. Mert, Testvérek, jó cselekedeteink nemcsak az Istenben nem hívőket vonzhatja Istenhez, hanem a hívőknek is segítségük lehetnek abban, hogy bizonyos helyzetekben hogyan kövessék Krisztust. Tehát itt már nemcsak arról van szó, amit Krisztus mond, hogy „*lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyákat*”, itt nemcsak a hitetlenekről lehet szó, hanem a hívőkről is. Ahogy Pál is magát a gyülekezet tagjai elé állítja példának.

Mert ránk, hívőkre nézve is hasznos és áldásos az, ha a világ világosságaként, mások szeme előtt élünk. Most csak röviden három haszonról hadd beszéljek, hogy milyen hasznunk lehet nekünk, hívőknek, ha egymás jó cselekedeteit látjuk, és tudjuk azt, hogy mások is figyelnek ránk.

Először is az az áldás származhat abból, hogy mások nyomon követik életünket, hogy ez visszatarthat minket, hívőket bizonyos bűnöktől. Aki ugyanis érzi annak felelősségét, hogy nemcsak maga követ el bűnt Isten ellen, hanem rossz példájával másokat is rosszra visz vagy megbotrán-

14. DICSŐÍTSÉK A TI MENNYEI ATYÁTOKAT

---

koztat, az kétszer is meggondolhatja, hogy mit hogyan tegyen. Nem szükségszerű dolog ez, de mégis azért visszatartó erő lehet az ember életében. A szülők is átérzik ezt a felelősséget gyermekeikkel szemben, hogy amit ők tesznek, azt gyermekeik utánozni fogják, és a viselkedésükben megtapasztalhatják saját bűneiket vagy éppen Krisztus-követésüket. Higgyük el, hogy ennek a rossztól visszatartó és jóra ösztönző erőnek sok áldása lehet életünkben.

Másodszor: mások jó cselekedete sok áldást jelenthet természetesen nekünk, hívőknek, de nem hívőknek is. Úgy gondolom, ezt nem kell hangsúlyozni, hogy az, hogy jót teszünk, az önmagában véve is mennyire áldásos. Ki az, aki ne örülne annak, hogy vele nem gonoszul bánnak, hanem jól? Különösen akkor, amikor ezt meg sem érdemeljük!

Harmadszor pedig a jó cselekvésén keresztül Isten megmutathatja az Ő hatalmát, hogy Ő képes a sötétségből kihozni másokat, és szívükben világosságot teremteni! Különösen, ha összehasonlítják korábbi életünkkel, hogy korábban mit tettünk, és ahhoz képest az Úr most a jó cselekedetekben hogyan járát és vezet bennünket. Akkor az Ő szabadítása mutatkozik meg, hogy korábban mi voltam, és Ő mivé tett. Lehet, hogy egy számunkra jelentéktelen vagy már megszokott jó cselekedet mások számára az örök életet és üdvösséget is jelentheti! Pont ezért hívja fel Krisztus a figyelmünket arra, hogy „*lássák a ti jó cselekedeteiteket*”, mert eljuthatnak oda, hogy dicsőítsék érte mennyei Atyákat újjaszületve, őszinte hittel. Ha pedig megtapasztaljuk ezt, hogy Isten eszközei lehetünk, és meglátjuk az Ő mentő szeretetét és hatalmát, akkor az is áldás számunkra, hogy örülhetünk ennek, hogy Isten munkálkodott általam mások életében. Sok más egyéb áldása is van annak, ha felvállaljuk, hogy mások előtt éljük életünket, és nem rejtegetjük a nekünk adott világosságot, de most nincs időnk mindezekre kitérni.

Inkább nézzük meg alapigénk második felét, ami így hangzik: „*hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyákat*”. Több csodálatos üzenete van ennek a rövid félmondatnak. Most ezekről hadd szóljak röviden. Először is az derül ki ebből az igeversből, hogy amíg a hitetlen ember cselekedetei arról beszélnek, ami az ő bűnös szívében van, és esetleg e világ fejedelmére mutatnak rá, addig Isten az Övéinek, gyermekeinek azt a csodálatos ajándékot adta, hogy jó cselekedeteinkben nemcsak mi látszódunk meg, hanem a mi mennyei Atyánk dicsősége, hatalma és ereje is felragyoghat. Mert nem mindegy, hogy mit gondolunk egy emberi jó cselekedetről: azt, hogy csak az az ember cselekedett, vagy meglátjuk mögötte a bűnt, vagy esetleg a mindenható, dicsőítendő Atyát? Isten tehát saját gyermekein keresztül is meg akarja a világ számára mutatni magát úgy, hogy azok az Ige szerint élnek és cselekszenek. A hívő ember

jó cselekedeteiben az írott Ige válhat életté és cselekedetté a Szentlélek bennünk elvégzett munkája által.

Hadd magyarázzam meg ezt egy egyszerű képpel. Tudjuk jól, hogy vannak olyan tinták, amelyekkel bár tudunk írni a papírra, de az írás az egyszerű emberi szem számára láthatatlan marad. Ha viszont az ember felvesz egy színes lencsés szemüveget, vagy valamilyen más fényben megvilágítják ezt a lapot, akkor a láthatatlan hirtelen láthatóvá válik számára, és el tudja olvasni, hogy mi van odaírva. Testvérek, a mi jó cselekedeteink ilyenekké válhatnak: láthatatlanból felragyoghat Isten dicsősége. Mi már felvettük a hitnek ezt a szemüvegét, amely megláttatja velünk az egyes emberi jó cselekedetek mögött magát Istent? Konkrétan: múltkor, amikor az egyik testvéred beszélt veled, megláttad mögötte szerető mennyei Atyádat, aki keres téged? És az Ő szeretetét érezted a testvéreden keresztül, hogy gondolt rád? Amikor valami jót tettek veled, vagy te tehetél mással, belegondoltál, hogy az nemcsak tőled származott, hanem a mennyei Atya indította téged arra? Mert Krisztus itt erről beszél! Az emberek látnak, de nemcsak a ti jó cselekedeteiteket – mondja a tanítványoknak –, hanem eljutnak oda, hogy azokért Istent dicsőítik! Mennyire másabb lenne az életünk, ha ezt a „szemüveget” állandóan viselnénk, és nem lennénk vakok meglátni mennyei Atyánkat számos jó cselekedet mögött! Pedig erről beszél Péter apostol is, amikor azt írja: *„Ha valaki szól, mintegy Isten igéit szólja; ha valaki szolgál, mintegy azzal az erővel szolgáljon, amelyet Isten ad: hogy mindenben Isten dicsőíttessék a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség és hatalom örökkön-örökké. Ámen”* (1Péter 4,11). Látjuk, mit mond Péter? Akár szóljunk, akár szolgáljunk, minden mögött Isten igéje és az Ő ereje legyen, és hittel lássuk ezt meg! Mennyire másként látnánk az életet, ha felfedoznánk benne a másokon keresztül is értünk munkálkodó, minket szerető mennyei Atyát!

Sose lehet tehát közömbös számunkra az, hogy egy hívő ember jót cselekszik, mert a mögött Istent kell meglátnunk! Ugyanis Ő a mi jó cselekedeteink elsődleges oka! Miből tudjuk ezt? Abból, hogy Krisztus a jó cselekedetek dicsőségét nem nekünk, embereknek tulajdonítja, hanem csakis egyedül Istennek! Őt kell tehát jó cselekedeteink szerzőjének tartanunk, nem magunkat az Ige szerint, ahogyan azt a Filippi 2,13-ban is olvassuk: *„Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből”*. Ha a jó cselekedetek mögött levő akarást is már az Úr munkálja, és máshol azt mondja az Ige, hogy azokban a jó cselekedetekben járnak a hívők, amelyeket már *„előre elkészített Isten”*, akkor kinek is jár ezért a dicsőség? Nem a mi szabad akaratunk az elsődleges oka jó cselekedeteinknek, Testvérek, hanem Isten, ezért jár Neki a dicsőség, és nem nekünk. És ezt értsük úgy, hogy teljes mértékben csak Őt kell minden

14. DICSŐÍTSÉK A TI MENNYEI ATYÁTOKAT

---

jóért dicsőítenünk, mert Krisztus itt nem használja az is szót: azaz nem azt mondja, hogy dicsőítsenek az emberek titeket is, na meg Istent is azért, amit tettetek, hanem kizárólagosan mondja: „*dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat*”! Így kell nekünk Istent dicsőítenünk ebben az életben, hogy minden velünk tett jóért Őt áldjuk és magasztaljuk, még ha testvéreinken keresztül is kaptuk azokat. Lássuk meg a testvéreinken keresztül munkálkodó szerető Atyát. És magunkra nézve is: minden saját jó cselekedetünkért Őt kell dicsőítenünk, alázattal belátva, hogy egyedül Ő általa, az Ő erejével, vezetésével, hatalmával és engedelmeivel tehattuk meg a jót, nem önerőből.

Ott él egyáltalán ez a vágy bennünk? Az, hogy az emberek ne minket dicsőítsenek jó cselekedeteinkért, hanem mennyei Atyánkat? Vagy megelégszünk azzal, hogy a mi vállunkat veregetik, és nekünk mondogatják, hogy ez szép volt tőled, jó vallásos ember vagy te? Teszünk mi valamit annak érdekében, hogy az emberek ne minket dicsőítsenek, hanem azt az Urat, aki adta tettünkhöz az akaratot, erőt, elszántságot, szeretetet és minden más egyebet is? Mert Krisztus ezen kijelentése szerint nem elégedhetünk meg csupán azzal, hogy mi igyekszünk Istent dicsőítő életet élni, hanem Krisztus felszólítása szerint mindent meg kell tennünk azért, hogy mások is megismerve, dicsőítsék a mi mennyei Atyánkat! Tehát ez a keresztyén élet lényegéhez hozzátartozik. Ne csak te élj istenfélő életet, hanem törekedj arra, hogy mások is dicsőítsék Istent. Bizonyságot kell tennünk erőtlenségeinkről, hogy Krisztus ereje látszódjon meg rajtunk keresztül; félelmeinkről, hogy az Ő bátorítása legyen nyilvánvalóvá; bűneinkről, hogy az Ő szabadítása és kegyelme mutakozzék meg, rá kell mutatnunk szerető mennyei Atyánkra.

Továbbá, ebben a rövid igeversben Krisztus életünk fő céljára is rámutat: arra, hogy Isten dicsőségére éljünk. Ez pedig nem merülhet ki abban, hogy csupán arra vágyjunk, hogy mi magunk dicsőítsük Őt, hanem azt kell erősen kívánnunk, akarnunk és munkálnunk, hogy mások is részt vegyenek ebben a dicsőítésben, mert Urunk megérdemli ezt! Mert akik Istent igazán szeretik, azoknak szívügyük, hogy Őt olyannak ismerjék meg az emberek, amilyen valójában, azaz olyannak, aki méltó a dicséretünkre. Ez a dicséret pedig nem különféle rockzenével kísért énekeket jelent, mint azt ma sokan gondolják, hogy az Isten dicsőítése, hanem az odaszánt, Isten igéjéhez, parancsaihoz igazodó engedelmes életet, amelyben megélhetjük gyermekváltunkat szerető mennyei Atyánkkal való kapcsolatunkban. Röviden: Istent jó cselekedeteink dicsőítik, ezek is képezik részben dicsőítésének alapját, tartalmát, ami miatt mások magasztalhatják Őt. Természetesen dicsőíthetjük Őt azért, aki Ő valójában önmagában, de Krisztus most itt nem erről beszél, hanem arról, hogy a mi és testvéreink életén ke-

resztül Isten meg akarja mutatni magát, hogy rajtunk keresztül dicsőíttessék Ő. Ezt jelenti az, hogy ők látva a ti jó cselekedeteiteket, azokon keresztül láthassák Isten kegyelmének erejét bennetek, és dicsőítsék a mennyei Atyát ezért.

De nemcsak maga a jó cselekedet dicsőítheti Istent, hanem az is, ha a hitetlen ember ezt látva maga is elkezd vágyakozni a keresztyén élet után, és Isten felé fordul. Mert ha ezt az igeverset a hitetlen emberekre is vonatkoztatjuk, mármint olyan értelemben, hogy a hívők jó cselekedeteit a hitetlenek látják, és dicsőítik érte Istent, akkor itt a dicsőítés és a jó cselekedet látása között van egy érdemi változás, hogy a hitetlen embert Isten elkezdte magához vonzani, elkezdte keresni, a Szentlélek elkezdett benne munkálkodni, és ennek a folyamatnak a vége, hogy dicsőíti a mennyei Atyát. Ebben a gondolatban pedig az a kérdés is rejlik számunkra, hogy vajon ilyen hitre ösztönző-e a mi életünk, amely Istenhez hívja, vezet a körülöttünk élőket? Másként hadd közelítsem meg ezt a dolgot. Az Ige azt mondja, hogy jó cselekedeteinknek felszólításnak kell lennie Isten parancsainak követésére, útmutatásnak kellene lennie a tévelygőknek, tettekre készítőknek és ösztönzőleg kellene hatnia a megfáradtaknak vagy a lustáknak, és vigasztalásnak kellene lennie a megszorodottaknak. Mindezeket kifejezik a mi jó cselekedeteink? Betöltjük mi ezeket a feladatokat tetteinkkel? Érezzük mi legbelül azt, amit Pál apostol a Róma 1,14-ben így fejezett ki, hogy adós vagyok mindenknek az evangéliummal, és nemcsak szavaimmal, hanem tetteimmel is, azzal, hogy az evangélium szerint élek? Pál erre törekedett, mint már említettem, életével példát adott hívő testvérei számára. Ha nem tartjuk magunkat az emberek adósának, akkor legalább Isten iránt érezzük ezt, mert Neki tényleg adósaivá lettünk, az Ő gólgotai keresztye miatt kimondhatatlan hálával kellene Neki élnünk! Nem muszájból, hanem hálából és örömmel. De természetesen ez nem kötelesség, hanem mint az Ő gyermekei tehetjük meg. Krisztus itt nem véletlenül használja azt a kifejezést Istenre, hogy a ti mennyei Atyátokat dicsőítsék. Mert azzal, hogy Istent Atyának szólítja, emlékeztet minket arra a szeretetre, és arra az Atya-gyermek kapcsolatra, amiben élhetjük minden napjainkat. Tehát ezt ne úgy fogjuk fel, mint valami kényszert, mint a szektákban, ahol meg kell cselekedni a naponkénti x számú jó cselekedetet, vagy mint a cserkészeknek, akiknek naponként kell legalább 1 jó dolgot tenniük, hanem ahogy egy gyermek szereti az atyját, arra a szeretetre törekedjél, és az Atyát kövesd tetteiben, Krisztus járjon előtted, te pedig kövessed Őt. Jó cselekedeteink mögött is mennyei Atyánk szeretete állhat, és a gyermeknek az a törekvése, hogy olyan tökéletesen jó akar lenni, mint az ő Atyja, amire egyébként a Hegyi beszédben később Krisztus rá is fog mutatni, hogy *„legyetek azért tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok is”*

14. DICSŐÍTSÉK A TI MENNYEI ATYÁTOKAT

az (Máté 5,48). És itt nem az a fő kérdések, hogy elérjük-e azt a tökéletességet vagy sem, mert tudjuk jól, hogy ebben a földi életben nem, hanem amire rámutat Krisztus, az az, hogy akarsz-e olyan lenni, mint a te mennyei Édesatyád. Van-e erre benned vágy és törekvés?

„Ti vagytok a világ világossága... Úgy fényltek a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyákat.” Isten Szentlelke segítsen minket az ilyen jó cselekedetekben gazdag, másokat Isten dicsőítésére ösztönző életre, és adja meg nekünk, hogy mi is Őt lássuk meg, és dicsőítsük mások jótettein keresztül is.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk Téged, mennyei Édesatyánk, a Te szent Fiad életéért, mindazért a munkájáért, amelyet elvégzett ezen a földön. Elsősorban a golgotai kereszt váltságáért, húsvét győzelméért, a mennybemenetel dicsőségéért, de azokért az egyszerű jó cselekedetekért is, amelyeket Ő élete folyamán megtett, hisz számunkra, amit az evangéliumok felírtak, üzenetértékűek. És valahányszor olvassuk azokat, hogy mit cselekedtél, dicsőítenünk kellene Téged.

Bocsáss meg nekünk, hogy ilyen tökéletességet és jóságot látva mégsem indul szívünk „neved imádására, magasztalására”. Vagy megszokottá válik számunkra a jó, vagy megmagyarázzuk, hogy mi miért nem adunk hálát a jó cselekedetekért, vagy egyszerűen csak az embert látjuk meg a tettek mögött, és nem nézünk egy cselekedet mögé a hit szemüvegén át.

De ebben az ígében nemcsak azt mondod, hogy Krisztusért dicsőítünk, hanem azért, hogy Te munkálkodsz a mi életünkön és tetteinken keresztül is. Bocsásd meg, hogy erről is elfeledkezünk. A testvérek a gyülekezetben számtalan jót cselekszenek, lehet, hogy velünk, abból is van bőven részünk, de másokkal is. Mennyi dicsőítés és mennyi hálaadás az, ami elmarad, Urunk. Megfosztunk Téged a Neked kijáró imádattól, neved magasztalásától, hiszen a hívők jó cselekedetei mögött Te magad állsz, aki az akarást is munkálod, és elkészíted a jó cselekedeteket, amelyekben járhatunk. Bocsáss meg nekünk, hogy így megfosztunk Téged a dicsőségtől.

Könyörgünk azért, hogy szent Fiadért, az Ő érdeméért újíts meg bennünket. Magasztalunk is azokért a testvérekért, akik ilyen hálaadással tudják szemlélni az életet, akik Téged látnak meg, és Téged dicsőítenek őszinte hittel és szeretettel. Köszönjük mindazt a munkádat, amit már elvégeztél a mi szívünkben ezen a téren is, kérünk, hogy vezess előrébb, segíts, hogy ne csak istenfélő, de akaratod szerint jót cselekvő életet éljünk, és célunk hadd legyen a Te dicsőségedre élni és hinni.

Könyörgünk, hogy vond magadhoz azokat, akik nem a Tieid, akik még nem születhettek újjá, de akaratod az, hogy ők megtérjenek és éljenek.

Használj fel bennünket ebben kegyelmesen, akaratom szerint. Imádkozunk szeretteink, családtagjaink és népünk megtéréséért. Könyörgünk ébredésért, gyűljék fel babonás népünk szívében a Te világosságod, hogy ne a sötétség uralja a földet. Bár tudjuk, mert Igédben kijelentetted, hogy a világosságot nem fogadja be a sötétség, de köszönjük, hogy Te újból és újból szívünkben világosságot gyújtasz. Kérünk ezért, hogy hadd lehessünk ennek a munkának mi is részesei, örömteli résztvevői.

Könyörgünk különösen ezekben az időkben is azért, hogy ez a világosság, Krisztus maga és az evangélium örömhíre hadd ragyogjon fel. Annyira a betegségekre, a bezárkózásra és e földi életre koncentrálunk, mintha nem lenne örökkévaló távlatunk és reménységünk, mintha nem lenne Szabadítónk és Megváltónk, aki azt mondta, hogy az odafelvalókat keressétek. Könyörgünk, Urunk, hogy segíts a mindennapjainkat Téged dicsőítve töltenünk, add, hogy mindenben, ahogy Péter apostol is mondta, szánkkal, szolgálattalunkkal, vagy ahogy máshol mondja az Ige: akár eszünk, akár iszunk, akármit cselekszünk, mindent a Te dicsőségedre tegyünk. Ebben vezess, taníts minket, könyörgünk, és adj szabadítást az önmagunk körül forgólódásból, a félelemből.

Te vagy az Úr történelmi helyzetünk felett is. Adj szabadítást a vírustól, hisz Te vagy a történelem Ura, de a bűnből is Te legyél Szabadítónk, mert az sokkalta fontosabb. Az előbbiből, ha megszabadulunk, attól még elkárhozhatunk, de ha Te bűnből szabadítóvá válsz számunkra, akkor megtartatunk.

Így könyörgünk, hogy Te legyél a mi reménységünk, vigasztalónk ezekben az időkben. Különösen gondolunk azokra a családokra, akik szeretteiket vesztették el, könyörgünk, hogy Te, aki magad vagy az élet, legyél számunkra vigasztalás.

Könyörgünk fiataljainkért, pedagógusokért, az online oktatásért is, minden nehézségével és küzdelmével együtt Te áldd meg a tanulást, Te segíts koncentrálni, Rád figyelni. És könyörgünk, hogy amit megtudunk erről a világról, használjuk úgy, hogy Téged dicsőítsen.

Áldd meg egyedül lévő testvéreinket. A testvéri közösséget indítsd arra, hogy keressük egymást, köszönjük, hogy a lelki közösség fennállhat, hisz a Te tested tagjai lehetünk.

És kérünk, hogy maradj velünk kegyelmesen ígéreted szerint minden napon, és köszönjük, hogy ez valóság számunkra, mert Benned élhetünk. De kérünk, hogy legyen reménység az a nap is, amikor megjelenysz az ég felhőin át, vagy amikor minket veszel magadhoz. Hadd legyen örömtelivé a Veled való találkozás, és majd a testvérekkel való együttlét. Köszönjük, hogy addig is őrzöl kegyelmedben, tenyereden hordozol minket, ha kell, intesz, megfeddesz, igédet adod, hogy felkészültek legyünk minden jó cse-

14. DICSÓÍTSÉK A TI MENNYEI ATYÁTOKAT

lekedetre. És kérünk, hogy mi viszont hadd szeressünk Téged, és hadd igyekezzünk nevedet dicsőítve élni mindennapjainkat akár otthon, akár munkában, akár majd a gyülekezet közösségében, mindennel hadd magasztaljunk Téged.

Szent Fiad nevében kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

467. ének

Reinagle A. R., 1799–1877.

Mily jó, ha bűn- től már sza- bad, Az
Úr szol- gá- ja vagy: A bűn szol- gá- ja
gyá- va rab, A Krisz- tu- sé sza- bad.

2. A bűn sötétben tévelyeg És bajba dönt vakon;
De Krisztus kézen fog s vezet Világos úton.

3. A bűnben kín van s gyűlölet, Mi mást, más
minket öl; Öröm köt egybe s szeretet Az Úr szíven
belől.

4. Már szolgál lettem, Jézusom, Ki értem áldozál;
Más uram nincsen, jól tudom, Mert bűnből kihozál.

5. Légy áldott, Krisztusom, te nagy! Hadd adjam
át szívem: Vedd szívesen, hogy hol te vagy, E szív is
ott legyen.

Hiller Fülöp Frigyes, 1699–1769.